

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΙΔΙ

16.—

Στὸ χέρι κρατάει μιὰ μικρὴ ὀμπρέλλα σκιασμένη, ξεθωριασμένη, ποὺ τὴν κουνάει νευρικά.

— Τί τρέχει κυρούλα μου; τί ἔπαθες;

— Τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ, κύριε. Δὲν εἶμαι κυρούλα, φωνάζει.

— Τότε δεσποινίς...

— Οὐτε δεσποινίς.

— Λοιπὸν τί;

— Κυρία, μιὰ κυρία ποῦρχεται νὰ ζητήσῃ τὴν κόρη της.

Κεῖνος τὰ χάνει.

— Τὴν κόρη σου, ζητῇ; Ἐχασες τὴν κόρη σου; Κ' ἤρθες ἐδῶ νὰ τὴν ζητήσῃς; ρωτᾷει σαστισμένος ἀπὸ κρατᾷ με τὸ στανεὶ τὰ γέλια του.

— Ἐδῶ βέβαια. Ἡ δὲν τὸ ξέρω θαρρεῖς πῶς τὴν ἔχετε δῶ κρυμμένη;

Ὁ καφετζῆς σταυροκοπιέται.

— Ἄντε στὸ καλὸ κυρά μου. Δὲν ξέρω τί μοῦ λές.

— Δὲν πάω πουθενά. Θέλω τὸ κορίτσι μου, τὸ παιδί μου, τὴ Ρόζα μου.

— Καλὰ τὰ μπλέξαμε τώρα, μουρμουρίζει ὁ καφετζῆς.

— Τὸ παιδί μου, τὴν κοπελοῦδα μου, τί μοῦ τὴν φιλᾷτε δῶ μέσα;

— Μὰ δὲ μὲ πιστεύεις κυρά μου; σοῦ τὀρκίζουμαι δὲν ξέρω τίποτα. Ἐπὶ τέλους ἔλα μέσα νὰ ψάξῃς καὶ μοναχὴ σου.

Κεῖνὴ χυμᾷ: μέσα στὸν καφενέ. Ζυγώνει στὰ τραπέζια βίαια, κοιτάζει ἕναν ἕνανε στὸ πρόσωπο καὶ στὰ τελευταῖα φωνάζει ἀπογοητευμένη.

— Ἀχ δὲν εἶναι! κάπου τὴν ἔχετε κρυμμένη.

— Ἐλα καὶ μέσα νὰ ψάξῃς, λέει ὁ καφετζῆς καὶ τὴν ὀδηγεῖ στὸ βάθος, στὸ ἰδιαιτέρου, ὅπου κοιμάται κάποιος κατάχαμα, κουκουλωμένος μ' ἕνα βρώμικο πᾶπλωμα.

— Νὰ αὐτὴ θάνατι, φωνάζει ἡ γυναίκα καὶ σκύβει ἀπάνω στὸν κοιμισμένο μὲ μάτι λαίμαργο.

Μὰ καθὼς τραβάει τὸ πᾶπλωμα βλέπει μιὰν ἀντρίκεικ, ἀναμάλιασμένη μορφὴ ἀποκάτω ποὺ τὴν κοιτάζει: γλῆθα μὲ τὰ νυσταγμένα μάτια του ποὺ τᾶνοιξε ἀχαρνα.

— Δὲν εἶναι, μουρμουρίζει.

— Τὰ βλέπεις; κ' ἔρχεσαι καὶ μᾶς φορτώνεσαι ἀδικα τέτοιον ὄρα, φωνάζει ὁ καφετζῆς ἱκανοποιημένος γιὰ τὴν θριάβεψ ἢ ἀθωότητά του.

Ἡ γυναίκα τονὲ κοιτάζει στὰ μάτια τρυφερά.

— Λοιπὸν ἀφοῦ δὲν εἶναι δῶ, πέ: μου ποῦναι, σὺ θὰ ξέρῃς.

Κεῖνος σκάζει τὰ γέλια.

— Μὰ γι' ἀστυνόμο μὲ πέρασες; Σὲ κανένα ξενοδοχεῖο νὰ ρωτήσῃς, σὲ κανένα σπίτι: τὰ γύριτες ἔλα;

— Τὰ γύρισα. Πουθενά.

— Αἱ τότε θὰ τὴν ἔχῃ σπιτώσει κανένας; πόσο χρονῶ εἶναι;

— Πρεχτὲς ἔκλεισα τὸ στρίγγλικο τὰ δεκαπέντε.

Ὁ καφετζῆς γλῶφει τὰ χεῖλια του.

— Χρ. Ὅποιος τόχει στὰ χέρια του θὰ καλοπαράσῃ.

— Μὰ εἶναι ἔμμορφο; ρωτᾷει κάποιος.

— Ὁμορφο λές; ἀγγελοῦδι' νὰ δῇς τὴ γάμπα της καὶ νὰ μὴν τὴν ξεχνᾷς ποτέ.

— Ἀμ τότε ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, ἄς τὸ κορίτσι νὰ τραβήξῃ τὸ δρόμο του' ἀφοῦ εἶναι ἔμμορφο πρέπει νὰ γλεντήσῃ.

Κεῖνὴ ἐκφρονιάζεται.

— Ἐτσι τὸ λές τοῦ λόγου σου' νὰ γλεντήσῃ κ' ἐγὼ ποῦ εἶμαι μάννα νὰ μὴ ξέρω τίποτα, αἱ;

— Ὅσο γι' αὐτὸ κάνει ἀτκτημα. Πρέπει νὰ σὲ εἰσποιῇ ποῦ παγαίνει. Μὰ σάμπως ξέρει κι αὐτὴ σὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι της ποῦ θὰ βρεθῇ;

— Ἀχ Ροζάκι μου, μονολογᾷ ἡ γυναίκα στενω- νοντας τὰ χέρια.

— Λεῖπει καιρὸ ἀπὸ τὸ σπίτι; ρωτᾷει ἕνας.

— Αὐτὸ μέρες ἔχω νὰ τὴν δῶ. Ἄκου; ἔχει μάννα εἶμαι γὼ νὰ μὴ μὲ λογαριάσῃ; Αὐτὴ καλὰ γλεντάει μὰ μὲ ρώτησε καὶ μένα ἂν ἔβαλα ἀπὸ χτῆς: τίποτε στὸ στόμα μου;

— Θέλεις νὰ σοῦ βάλουμε τίποτα νὰ τοιμπήσῃς; λές; ὁ καφετζῆς συγχινημένος.

— Θὲ θέλω δὲν πάει κάτω. Ἐχω κόμπο. Τὴ Ρόζα μου θέλω. Ξέρεις νὰ μοῦ πῇς ποῦναι ἡ Ρόζα μου;

Ὁ καφετζῆς σηκώνει τοὺς ὤμους του' τί νὰ της; κἀνη, πῶς νὰ τὴν βοηθήσῃ. . . Οἱ ἄνθρωποι ποῦναι στὸν καφενέ στενοχωριοῦνται, θέλουνε νὰ κοιμηθοῦνε.

— Σὺρε νὰ κοιτάξῃς κι ἄλλου, λέει ὁ καφετζῆς καὶ τὴν ὀδηγεῖ: ὡς τὴν πόρτα.

Κεῖνὴ στέκεται στὴν πόρτα ἀναποφάσιστη. Ποῦ νὰ πάῃ, ποῦ δρόμο νὰ πάρῃ. . . Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνὴ φαίνεται μιὰ ἄμαξα νὰ περνᾷ μὲ τὰ φανάρια σθημένα. Μέσα στὴν ἄμαξα ἀκούγονται χαχανίσματα γυναικῆσια. Ἡ γυναίκα ταραζέται. Νομίζει πῶς ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τῆς κόρης της. Πετιέται ἔξω ἄγρια, σηκώνοντας ἀψηλὰ τὴν ὀμπρέλλα της.

— Αὐτὴ εἶναι, ἡ Ρόζα μου, τὸ παιδί μου, φωνάζει καὶ παίρνει ἀποπίσω τὴν ἄμαξα τρέχοντας.

— Ρόζα μου, παιδί μου, ἐγὼ εἶμαι, ἡ μαμά σου. Στάσου, ἔχω κάτι νὰ σοῦ πῶ. Μὴ φοβᾷσαι, δὲ σὲ μα

λάνω. Γλεντζές; καλὰ κάνεις; κορίτσι είσαι θά γλεντήσης, ποιὸς εἶπε δχι. Μὰ στάσου μιὰ στιγμή... Τρέχει, τρέχει. Ἡ φωνή της κόβεται, λαχανιάζει, τὰ πόδια ἔτης τρικλίζουνε, δὲν μπορεῖ πιά νὰ κολουθήσῃ τὴν ἀμαξά που χάνεται στρίβοντας σὲ κάποιο σοκάκι...

Πέφτει, ξεπλώνεται: στὸ δρόμο σφίγγοντας σφιχτὰ στὸ χέρι τὴν ὀμπρέλλα της. Ἀκούγεται ἓνα σφύριγμα. Ἕνας χωροφύλακας βγαίνει ἀπὸ κάποια πόρτα ποῦχε τρυπώσει. Ζυγώνει. Σὲ λίγο φαίνεται κι ἄλλος. Σκύβουνε κ' οἱ δύο ἀπάνω της, τῆς πιάνουνε τὸ χέρι, τὸ τρίζουνε μαλακά.

— Τί ἐπαθε; κυρά; ρωτᾷ ὁ ἓνας.

Κεῖνη ἔχει τὰ μάτια κλειστά. Ἀνασαινει γλήγορα ἡ φωνή της βγαίνει ἀπὸ βαθειά, σθεσθή.

— Ροζίτσα μου, παιδάκι μου, ἀγγελουδί μου, δὲ σὲ μαλλώνω...

Κοιτάζονται.

— Τί εἶπες; ποιά; Ροζίτσα ζητᾷ;

Περιμένουνε νάρθῃ στὸν ἑαυτὸ της.

— Τί τὴ φυλάμε; πρέπει νὰ τὴν πᾶμε στὸ τμήμα.

Τὴν παίρνουνε στὰ χέρια τους. Πούπουλο τὸ κορμί της.

— Τὴν κακομαίρα, πετσί καὶ κόκκαλο εἶναι;

Αἰς νᾶναι μεθυσμένη;

— Οὐμ, ξέρω καὶ γώ. Μὴν εἶναι τρελλή;

Κεῖνη περνᾷ τὸ χέρι της στὸ λαιμὸ τοῦ χωροφύλακα, τὸν σφίγγει, ἀκκουμπᾷ τὸ μάγουλό της στὸ μαλλιαρὸ πρόσωπό του. Βογγᾷ.

— Μωρὲ σὰ νὰ μὲ φίλησε, λέει ὁ ἓνας νοιώθοντας τὰ χεῖλιά της νὰ κκουμπᾶνε στὸ μάγουλό του.

Φτάνουνε στὸ τμήμα.

— Ποῦ θὰ τὴνὲ βάλουμε; ρωτᾷ ὁ ἓνας.

— Ἀσε, τὴν παίρνω ἐγὼ στὴν κάμαρά μου, ἀποκρίνεται ὁ ἄλλος.

Τὴνὲ ξεπλώνει στὸ κρεβάτι του στρωμένο μὲ μιὰ στρατιωτικὰ κουβέρτα. Σκοτάδι μέσα. Ὁ ἀγέρας μυρίζει φανικὸ ποῦχουνε καταδρέξει τὸ πάτωμα. Ὁ χωροφύλακας ξεκλουθεῖ νὰ τῆς τρίβῃ τὸ χέρι: ἔπειτα τῆς ξεκουμπώνει τὸ μπουστο γιὰ νὰ πάρῃ δέξερὰ, χώνει μέσα τὸ χέρι του νὰ εἶδῃ ἂ χτυπᾷ ἡ καρδιά της... Κεῖνη βγάζει ἓνα βαθὺν ἀναστεναγμὸ, ὀφώνει τὰ χέρια της, τὸν ἀγκαλλιᾷ, τὸν σφίγγει, τὸν τραβάει ἀπάνω της...

Ὁ χωροφύλακας κλείνει τὴν πόρτα...

— Ἔτσι, ἔτσι, στὸ πείσμα της; ἀμ τί θάρρεψε; Μόνο αὐτὴ θάχῃ φίλους, ἀκούγεται ἡ φωνή της γυναικάς λιγωμένη.

Ὁ ἄλλος χωροφύλακας σουλατσάει ἀπόξω. Κάποτε στέκεται κι ἀφουγκράζεται.

— Ἀγίτε ρε, τί κάνεις τόσην ὥρα μέσα; μουρμουρίζει χτυπώντας τὴν πόρτα μὲ τὸ δάχτυλό του.

Ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ βγαίνει ὁ χωροφύλακας.

— Κοντεύει νάρθῃ στὸν ἑαυτὸ της, λέει.

— Στάσου νὰ πᾶω νὰ δῶ καὶ γὼ πῶς εἶναι. Μπορεῖ

νᾶναι ἀνάγκη νὰ καλέσουμε τὸ γιατρό, μουρμουρίζει καὶ χώνεται κι αὐτὸς στὴν κάμαρα.

Ἡ πόρτα τοῦ καφενέ ξανακλείνει κι ὁ καθένας προσπαθεῖ νὰ ξαναβρῇ πάλε τὸν ὕπνο ποῦ χάσε. Ὁ Ἀλέξης ποῦ βιάζεται νὰ ποτελειώσῃ τὸ γράμμα του, ξαναπιάνει τὴν πέννα. Στὸ διπλὰνὸ τραπέζι: δύο κρυφοκουδεντιάζονε ἐνῶ καμώνονται πῶς κοιμοῦνται. Προσπαθεῖ νὰ κοῦσῃ τί λένε μὰ δὲν τὸ καταφέρνει. Τὰ λόγια τους εἶναι μισὰ, συδολικά. Ποιὸς ξέρει τὴ στιγμή ἐκεῖνη τί σκεδιάζονε... Ὁ ἀγέρας μυρίζει βαρειά. Ἡ λάμπα κοντεύει νὰ σόσῃ, σημεῖο πῶς ζυγώνει νὰ φωτίσῃ. Ὁ καφετζῆς ξέρει καὶ κανονίζει πάντα τὸ πετρέλαιο νὰ βαστάξῃ ὡς τὰ ξημερώματα.

Σιγὰ σιγὰ οἱ ἄλλοι ξαναβρήκανε τὸν κομμένο ὕπνο τους. Μόνο ὁ Ἀλέξης κάθεται καὶ συλλογιέται. Ἡ γυναίκα ποῦ χόμηξε μέσα ζητώντας τὸ παιδί της, τοῦ παρουσιαζότανε κεῖνη τὴ στιγμή σὰ σύζυγο. Τὸ παιδί της, λὲς πῶς εἶτανε κάποιο ἰδανικό, ποῦ τὸ κυνηγοῦσε νὰ τὸ κλείσῃ στὰ χέρια της. Ἔτσι κι αὐτὸς κάποιο ἰδανικὸ κυνηγώντας: ἔκανε τὸ μεγάλο τὸλμημα νάρνηθῃ τὴν φευτιὰ γιὰ νὰ ζητήσῃ ὅσω, στὸ λεύτερο ἀγέρας, τὴν ἀλήθεια. Κοιτάζει γύρω του. Ποῦ βρίσκεται; πῶς κατάντησε; τί θέσῃ ἔχει αὐτὸς ἀνάμεσα σὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους; Μὰ δὲ μετανοιώνει. Ἕνα φῶς κρυφοκαίει μέσα του καὶ τὸν θερμαίνει, καὶ τοῦ φέγγει: σὰν καντήλι, μπρὸς στὴν εἰκόνα ποῦ κρύβει στὸ στήθος του.

— Μπορά εἶναι καὶ θὰ περάσῃ, ψιθυρίζει.

Βουτάει τὴν πέννα σὸ μελάνι κι ἀρχίζει νὰ γράφῃ. Ἡ πέννα τρέχει... Τέλειωσε. Διαδᾷ. Τώρα εἶναι φχαριστημένος... Συλλογιέται. «Ναί. Ἔτσι. Ἡ καημένη, ἡ γρηὴ δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τίποτα. Ἀς ζῇ στὴ γλυκεῖα κλάνη. Ἡ ἀλήθεια μπορεῖ νὰ τὴνὲ σκοτώσῃ... Μὰ τί τρομερὸ ἀλήθεια. Νὰ πουλήσῃ τὸ σπίτι της, τὸ πατρικὸ σπιτάκι της, τὸ σπίτι ποῦ γεννήθηκε! Μὰ δὲ γίνεται ἄλλοιῶτα. Πρέπει νὰ ζήσουμε. Τὸ σπίτι θὰ ξαναχτιστῇ. Μὴν κλαῖς μανουόλα... Τώρα ἂς ἔχει τὴν ἰδέα πῶς τὰ λεφτὰ τοῦ σπιτιοῦ θὰ χρησιμοποιήθουνε γιὰ μιὰ ἐπιχείρησιν ποῦ θὰ μὴν φέρῃ πλοῦτο, πλοῦτο... Ἔτσι, μὲ τὸ φέμκ. παρηγοριέται...»

Φωτίζει. Βγήκε χροῦμένος, μὲ ἀλαφρὴ καρδιά. Σήμερα εἶχε ἀπόφασι νὰ ἰδῇ τὴ Ρίκα, νὰ μιλήσῃ μαζί της, νὰ μείνουνε μοναχοὶ τους, οἱ δύο, μέσα στὴν κάμαρα...

Σὰ φτάνει στὸ σπίτι τῆς Ρίκας, βλέπει ἓνα ναματάρχη νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὴν πόρτα της... Ἡ Ρίκα τὸν υποδέχεται μὲ ὕψος θλιμμένο. Τὰ μάτια της κόκκινον, κλαμένα. Τῆς δίνει τὸ χέρι, τὴνὲ ρωτᾷ.

Κεῖνη βρίσκει τὸν καιρὸ νὰ ξεσπάσῃ.

— Ἀχ. Δὲν ὑποφέρεται: πιά ἡ ζωὴ αὐτῆς νὰ δουλεύῃ, νὰ σακατεύεται: καὶ νᾶρχεται ὑστέρως ὁ σκυρωτής νὰ σὲ τρυγᾷ.

— Είδα τώρα καθώς έρχομουν, ένα νωματάρχη να βγαίνει.

— "Α τόν είδες; Δεν είναι ή πρώτη φορά. Κάθε τόσο έρχεται και με τρυφάει. "Αν κάνω πώς αρνιέμαι, είναι ικανός νά με καταδώση στην αστυνομία...

Μίλουσε λευτερα, δίχως καμιάν επιφύλαξη. "Ο πό-νος της είχε λύσει τή γλώσσα. "Ετσι ήρθε ή στιγμή νά μάθω ό "Αλέξης από τό ίδιο τό στόμα της τήν αλήθεια. Τώρα δέν μπορούσε νάχη πιά ύπνοιες. Νά πού τό φα-νέρωσε μοναχά της. "Η Ρίκα είτανε μιά ξεπεσμένη, μιά κοινή! Τό λευκούδι τό λευκό είχε κυλιστή στο βουρκο! Θυμάται τό έπαισίδιο της γυναίκας, πού τήν έβράζανε σούρνοντας από τό σπύι της για νά ίκανο-ποιήσουνε τούς, γειτόνους. Λοιπό δέν είχε άπατηθή, τά μάτια του είχανε καλώς διακρίνει μέτα στο πλήθος. "Εκείνη είτανε. "Η Ρίκα!

Στένεται μπροστά της ακούνητος, βουβός. "Η άπο-κάλυψη τόν έχει συντρίψει. Τήνέ κοιτάζει, προσπαθεί νάνταμώση τά μάτια της μιά κείνη τά χαμηλώνει έπί-μυνα σά νά ντρέπεται. Κουνάει τό κεφάλι της θλι-βερά.

— Είναι φοβερό. Νά ζή; στο περιθώριο της κοι-νωνίας, νά σέ δείχνουνε μέ τό δάχτυλο, νά μή σέ ζυ-γώνη κανένας, μουρμουρίζει: μόνη της σά νά μονολογή. Σιγαλιά.

— "Εσύ είσαι πιά τίμια από πολλές άλλες άποκρι-νεται ό "Αλέξης.

Κείνη ξαφνιάζεται.

— "Εγώ τίμια; ρωτάει σηκώνοντας τά μάτια της. Κείνος συλλογιέται.

— Γιατί όχι; "Ο,τι κάνεις, τό κάνεις φανερά, δέν προσπαθείς νά γελάσης, νά περάσης για τίμια.

Τόν κοίταζε στα μάτια. Τι παράξενα λόγια!

— Κι αυτό είναι ή τιμιότητά; ρωτάει σιγαλά, δειλά, σά νάφιδάλη.

— Ναί! ή δική σου, ή ξεχωριστή τιμιότητά.

Κούνησε τό κεφάλι θλιβερά.

— Παρηγοριές. Τι τρομερό! Νά περνάς τή ζωή σου δίχως αγάπη, νά ξέρης πώς τό κάθε χάδι και τό κάθε φιλή πού άπλώνεται πάνω σου είναι ψεύτικο, αγορα-σμένο, ψιθύρισε μέ πικρό χαμόγελο στή χείλια της.

Σιγαλιά.

— Είναι και φιλή πού δέν αγοράζονται. Φτάνει νά ξέρη κανείς τό περιβόλι πού φυτρώνουνε, είπε ό "Αλέξης χαμηλώνοντας τά μάτια του σά νά φοβήθηκε κι ό ίδιος μέ αυτό πού τόλμησε νά ξεστομίση.

Κείνη τούρρηξε μιά ματιά παράξενη.

— Δέ λέω. Γίνεται κάποτε κι αυτό. Μά είναι τόσο τόσο δυσκολοεύρετο αυτό τό περιβόλι. Κατακτάει σχεδόν μυσικό, ψιθύρισε.

"Ο "Αλέξης σώπασε. Είχε προχωρήσει τόσο πολύ μέ τή φράση πού τούφυγε πρωτίτερα από τό στόμα για νά μίγν έχτ τώρα τό κουράγιο νά προστέση τίποτα παραπάνω δίχως τό φόβο νά πη πράματα πού δέν εί-τανε έδωκιος αν έπρεπε νά τά πη.....

"Ακούστηκε χτύπος στην πόρτα. "Η Ρίκα πετάχτηκε όρθια ανήσυχη και στάθηκε πίσω από τή γρίλια.

Σέ λίγο έμπαινε μέσα ό Ζήσης. Είχε τό ύφος βαρύ, θλιμένο.

— Τι νέα; ρωτάει ό "Αλέξης ανήσυχος.

— Δεν πάμε καλά. "Η έταιρεία δέ θέλει νάκούση τίποτα. "Εχει, βλέπεις, τίς πλάτες της κυβέρνησης.... Οί άνθρωποι δέν άντέχουνε πιά. Τούς τσάκισε ή πείνα, ή άρρώστεια ... Χρειάζονται λεφτά και πού νά βρε-θούνε.

"Ο "Αλέξης ζάρωσε τά χείλια του.

— Πήγα κ' είδα τό Σταύρο. Πεθαίνει; ό κκο-μοίρης δίχως γιατρό, δίχως φαί. Τονέ πόνεσε ή καρδιά μου. Και δέν είναι αυτός μοναχά. "Αρχίσανε νά φωνάζουνε, θέλουνε νά πιάσουνε δουλειά. Τάξερν έγώ αυτά. Αδτές οι δουλειές θέλουνε κεφάλαια, όργά-νωτη, πρόστασε ό Ζήσης.

"Ο "Αλέξης τόν κοίταζε στα μάτια.

— Θαφίσουμε λοιπό νά σήση ή άπεργία;

"Ο Ζήσης σήκωσε τούς ώμους του.

— "Εχει έσύ νά δώση; ρώτησε.

"Ο "Αλέξης δέν άποκρίθηκε. "Ο νοός του πήγε στο γράμμα πούχε σταίλει της μάνας του. "Αν τά λεφτά του σπιτιού φτάνανε γλήγορα... Μά και τί μπορούσε νά γίνη μ' ένα τέτοιο τιποτένιο ποσό τή στιγμή πού χρειάζονται χιλιάδες...

"Ο Ζήσης τηκόθηκε άπάνω κι άρχισε νά βηματίζη ανήσυχος.

— Πάμε, είπε άξαφνα παίρνοντας τό κασκέτο στο χέρι του.

— Πού; ρώτησε ό "Αλέξης άφαιρεμένα.

— Πρέπει νά ίδουμε τόν κύριο Λίντν σήμερα.

Βγήκανε. "Η Ρίκα πίσω από τή γρίλια τούς έόλεπε νά προχωρούνε άμίλητοι, σκυφτοί...

6

"Η στενή καμαρούλα μέ τό μικρό χαγιατάκι μπρο-στά άντηχάει από τό βήχα πού άρρωστου πού βρί-σκεται; ξαπλωμένος στο στρώμα. Είναι ένας βήχας κούφιος, ξερός πού του φέρνει δάκρυα πολλές φορές στα μάτια ενώ τό στηθος του πάει νά σπάζη. "Απόφε έχει φεγγάρι, ένα μεγάλο, άσημένιο φεγγάρι, γιομάτο καλοσύνη κι άδι'αφορία. Τό φώς του, γαλαχτώδικο, χύ-νεται στην κάμρα από τό άνοιχτό παράθυρο πού τά-φηναι έπίτηδες άνοιχτό για νά μπαίνη λίγος δροσε-ρός αγέρας και πέφτει πάνω στάσπρα σεντόνια πού σκεπάζουνε τό κορμί του άρρωστου. Τό χέρι του λιγνό, κοκκαλιάρικο μέ τίς κόρδες πού προβάλλουνε σά σκαι-νιά κάτω από τό μαυριδερό, σάν καφαλισμένο πετσό του, κρέμεται σάν παράλυτο, στραγγισμένο, βαρύ πάνω στο σεντόνι, τό χέρι αυτό πού είτανε άλλοτε γιομάτο χυμό, δυνατό....

Γκούχου γκούχου.

— Τί θά γίνουμε μέ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Εἶναι τώρα τόσοσ καιρός. Δὲ μᾶς ἀφήνει νὰ κλείσουμε μάτι, μουρμουρίζει: ἔνας γείτονας συγώνοντα· σὶδ παράθυρο.

— Χώρα ποῖναι καὶ φόδους μὴν καλλήσουμε. λέει ἡ γυναῖκα του.

Μὰ κείνος ἑακολουθεῖ νὰ βήχη ἀδιάφορος. Κάτι τοῦ γαργαλίζει τὸ λάρυγγα καὶ πρέπει νὰ βήξη, νὰ βήξη πολλές φορές δυνατὰ γιὰ νὰ ξεθυμάνῃ, νὰ μαλακώσῃ ὁ λάρυγγας του. Ἔτσι ὁ λάρυγγας του ἀνάδει, καίγεται.

— Σήκω μωρή φέρε μου ἕνα ποτήρι νερό, φωνάζει.

Ἡ γυναῖκα του σγκώνεται, γισμίζει τὸ ποτήρι ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἄσπρο σταμνάκι ποῦ βρίσκεται στὸ χαγιάτι καὶ τοῦ τὸ προσφέρει. Κείνος δάξει μιὰ γουλιὰ στὸ στόμα του καὶ τῆς τὸ δίνει πίσω.

(Ἀκολουθεῖ)

Στὸ ἄρθρο τῆς Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας, στὸ περασμένο φύλλο (σελ. 116, ἀράδα 10) νὰ διορθωθῇ: ἀντὶ *ἐξωτερικὸν* νὰ γίνῃ *ἐσωτερικὸν* καὶ ἀράδα 21 τὸ *βαθιά πεῦ* νὰ γίνῃ *βαθιά του*.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ν. Χάγ. Μπουφίδη. Ἀφοῦ δημοσιεύεις ἀλλοῦ, τί ἀνάγκη νὰ στέλνεις; καὶ σὲ μᾶς; Ὡστόσο δημοσιεύουμε δὸ τοῖτο σου τὸ τετραστίχο ποῦ μᾶς ἄρσε:

Λίγο νερὸ ἐφίλησε
τῇ γιᾶ μέ τῇ δροσιὰ του.
Γιὰ δεξ! Λουλούδι ἐβλάστησε,
—καρπὸς τὸ φίλημά του!

κ. Κ. Ἀλεξοῦ. ποιητή. Πῶς θά βγάλεις βιβλίον, ἄμοι-

ρε; Τὸ πῆγες πρῶτα στὴν «Κριτικὴ καὶ Ποίησι» νὰ σοῦ τὸ ἐγκρίνουν; Πάει πιά τὸ μαῖατε σκόλοι ἄλλοτε. Ἀποχτήσαμε, βλέπετε, καὶ μεῖς τὴ Φιλολογικὴ Ἀστυνομία μῖς!...

—κ. Ἀκριτον ἀποιεῖν. Γιὰ τοὺς συνωνύμους σου τῆς «Κριτικῆς καὶ Ποιήσεως» παραδέχομαι τοὺς στίχους ποῦ εἶναι παρακάτω ἀπὸ τὸ κομμάτι ποῦ κορεϊδέψανε καὶ ποῦ εἶναι, λές, γραμμένοι ἐπιτηδες γιὰ δασύς· στὸ «Θρί-αμβον» τῶν «Βοηθῶν» καὶ τοῦ Ποιητῆ:

Στὸ πείσμα τῶν κοντόφωτων,
θεῖα ποίησι, ποῦ βλέπον
ἀπὸ τίς μύριες σου ὄφες μιὰ
(Ἄκουσον! Ἄκουσον!)
τὴν ὕψη ποῦ σὲ δείχνει
σὺν κάρφωμα ἱερικῶν,
σὺν ἀρρωστιά; λουλούδι...

—κ. Ἀλκαῖο. Δὲν εἶναι ποίημα αὐτοῦ εἶναι γράμμα ἐρωτικό. Ὡστόσο, ἀφοῦ μᾶς ἀρέσουν οἱ στίχοι, τοὺς τυπώ-τουμε δὸ καὶ ἡ ἀμορτία στὸ λαιμὸ σου:

Τὸ παγκάκι μᾶς ἔρημο τ' ἀφίσαμε
στὶς βροχὲς, στοῦ χειμῶνα τ' ἀγιάζι,
μὰ ἡ Ἀνοιξὴ τώρα σὺν πρόβριε
νὰ το πάλι, σιμά του μᾶς, κρύζει.

Τὰ δεντρόκια ποῦ ἡσυχάζουν το, δίπλα του
τὰ ψηλά, τὰ στητὰ κυπαρίσσια,
μᾶς καλοῦνε καὶ τώρα, σὺν κι ἄλλοτε,
σὲ ἀγάπης καινούρια μεθήσια.

Ἔλα, ἀγάπη μου, δέξου τὸ κάλεσμά
τῆς γητεύρας κι δλόχαρης Φύσης·
ἔλα, ἔξερω, μὴν πεῖς ὅχι, ἔξερω το:
ἕνα δέλι θάρρθεῖς.—Μὴν ἀργήσεις!

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γενικὸς Διευθυντὴς **ΛΕΩΝΙΔΑΣ Α. ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ**

ΔΑΧΕΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΕΛΛΑΔΟΣ—ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Τὸ ταχυπλοῦν θαλαμηγὸν ὑπερωκεάνειον

‘ΠΑΤΡΙΣ,,

θέλει ἀναχωρήσῃ ἐκ Πειραιῶς κατ' εὐθείαν διὰ Νέαν Ὑόρκην τὴν 6 Ἰουνίου

Ἐπίσης τὸ θαλαμηγὸν ὑπερωκεάνειον

“ΙΩΑΝΝΙΝΑ,,

Θέλει ἀναχωρήσῃ ἐκ Πειραιῶς (μέσω Καλαμῶν-Πατρῶν) κατ' εὐθείαν διὰ Νέαν Ὑόρκην τὴν 20 Ἰουνίου.

Δι' ἐπιβάτας, εἰσιτήρια καὶ περιττώμα πληροφόρησις ἀπευθυνέται:

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Πρακτορεῖον Ἐθν. Ἀτμοπλοίας ὁδὸς Ἀπελλοῦ 1. Ἀριθ. τηλ. 320.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ: Γενικὸν Πρακτορεῖον Ἐθν. Ἀτμοπλοίας τῆς Ἑλλάδος, ὁδὸς Φίλωνος ἀρ. 44 (ἐπιστῆν Ἀγ. Τριᾶδος). Ἀρ. τηλ. 127.

Οἱ θέλοντες νὰ ἐπικλιπῶσι θέσεις ἀνάγκη νὰ δηλώσῃ ἐγκαίρως εἰς τὰ Κεντρικὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρίας καὶ εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀνεγνωρισμένους ἀντιπροσώπους.

Ὑποστηρίζοντες τὰ Ἑλληνικὰ Ἀτμόπλοια, ὑποστηρίζετε τὴν Σημαίαν ὅας, μαγαλύνετε τὴν Πατριδα ὅας.